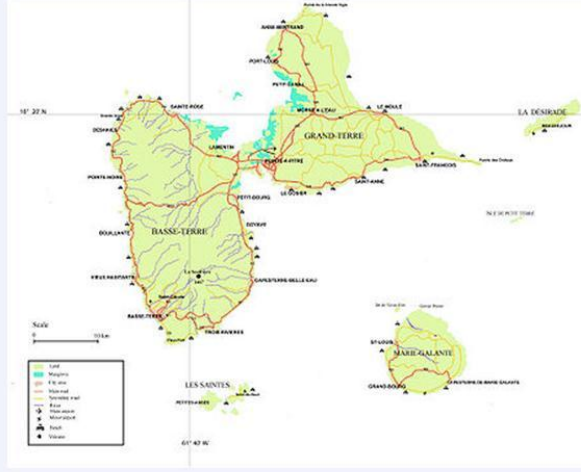

İran Analiz Grubu

DOSYA

**GİZLİ BİLGİLER VE İRAN
DEVİRİMİNİN BİLİNMEYENLERİ:
GUADELOUPE KONFERANSI**

Eylül 2011

GİZLİ BİLGİLER VE İRAN DEVRİM HİKAYESİ

Fransa'nın Guadeloupe bölgesinde yapılan gizli toplantı Humeyni ve Mollaların devrimine destek verilmesi, Şah'ın tasfiye edilmesi ve İran ordusunun anti-komünist eğitim ile terbiye edilip gösteri yapan halka karışmaması idi. 1978 Ocak ayının ilk haftasında Fransız Karayip Adalarındaki Guadeloupe'de bir konferans yapıldı. Konferansa dört Batılı emperyalist gücün başkanları katıldı: Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere, Fransa ve Batı Almanya.

Amerika Birleşik Devletleri ile İran İslam Cumhuriyeti arasındaki fikir ayrılığının sebepleri, tarihsel kökenleri ve buna karşın 30 yılı aşkın bir süredir gerçekte yaşananlarla söylev düzeyinde kalan hamasi nutuklar arasında bir tutarlılık bulunup bulunmadığına dair çok sayıda görüş mevcut. Bunlardan bazıları kamuoyunda fazlaca yer almayan; ancak çeşitli mahfilerde ciddi şekilde dile getirilen görüşler. Buna göre 1979 yılında Şah'ın yıkılmasının akabinde İran'a getirilen Humeyni rejimine Amerika ve çeşitli Batılı devletler açık veya örtülü farklı şekillerde destek verdi.

İran Devrimine Batı Desteği

Washington'un Afganistan'ın Sovyetler işgaline karşı Müslümanları desteklemesi o zaman Sovyet Bloğu ile Amerikan Emperyalizmin çıkarlarının çakışmasından kaynaklanıyordu. Soğuk Savaş sonrası dönemde Amerika özellikle Ortadoğu'nun kapitalist değişimini derinleştirmek, kendi mevcut ekonomik ve siyasi gerekliliklerine uygun rejimler yerleştirmek istedi. Ancak önceki zamanlarda yapılan bu tercihler Amerika imparatorluğu için istenmeyen ve çok uzun boylu olumsuz sonuçlara sebebiyet verdi: bu İslamcı aşırı güçler şimdi - biraz da başarıyla - Amerika'ya muhalefet bayrağını taşımaktadırlar. İlk etapta İran'da İslamcıların iktidara gelmesinde olduğu gibi durum kötüydü.

Amerika'nın neden ve nasıl Humeyni'ye iktidara gelmesinde yardımcı olduğu meselesini ele almak şimdi anlaşmazlık içinde olan hem emperyalistler hem de İslamcı güçlerin gerçek yapısını ve hedeflerini ifşa etmek ve esrarlı yönlerini açığa çıkarmanın bir parçası olacaktır.

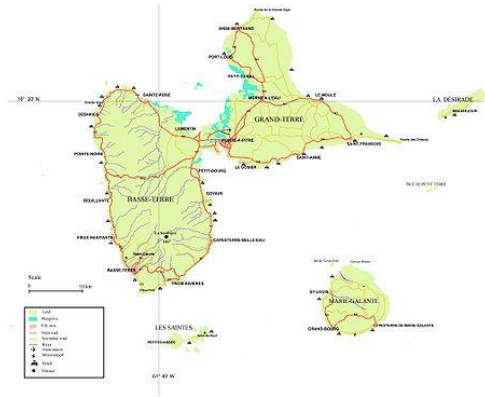
Dr. İbrahim Yezdi, 1979 yılında İran'a dönmezden evvel Paris'te sürgünde iken Ayetullah Ruhullah Humeyni'nin en yakın danışmanlarından bir tanesiydi. Sonrasında kendisi milli-dini bir teşkilat olan Nehzat-i Azadi adlı teşkilatın da başkanlığını yapmaktaydı. Mevcut rejim

tarafından tutuklanan, hapse maruz bırakılan Yazdi ciddi şekilde baskılara maruz kaldı. Ancak tüm bunlara rağmen her halükarda Yazdi'nin devrim sonrası kurulan ve Türkiye'deki İstiklal Mahkemelerine tıpatıp benzer mahkemelerde binlerce masum İranlı düşünürün, gazetecinin, siyasetçinin, askerin ve Humeyni rejimine muhalif olan kişinin yargılanması ve idam edilmesi kararı verdiğini önemle vurgulamak gerekiyor. Devrimin kilit isimlerinden olan, Dışişleri Bakanlığı ve en üst düzey resmi görevlerde bulunan, sonrasında devrim mahkemeleri hakimi olarak görev yapan Yazdi'nin sözde özgürlük ve hürriyet sloganları temelli çıkışları, çok sayıda İranlı muhalif entelektüelce mevcut İran rejiminin devam etmesinde Batı'yı aldatma argümanı olarak kullanıldığı şeklinde yorumlanıyor.

Yapılan röportajda devrimin en kilit isimlerinden bir tanesi olan Yazdi İran İslam Cumhuriyeti'nin kurulmasında ve din adamlarının gücü ele geçirmesinde emperyalist güçlerin ve özellikle Amerika'nın rolüne dair önemli bilgileri paylaştı.

Röportajın büyük kısmı Guadeloupe (Gudelop) zirvesiyle ilgili sorulara odaklandı. İran devrimini takip edenler bu isme aşinadırlar. Bu zirve İran'da din adamlarının iktidara yükselmesini destekleyen Batılı güçlerin karar aldığı önemli bir dönüm noktasıydı. Dört Batılı emperyalist gücün (Amerika, İngiltere, Fransa ve Batı Almanya) başkanlarının katıldığı konferans 1979 Ocak ayının ilk haftasında Fransız Karayip Adası Guadelop'ta toplandılar. Gündem dünyanın durumu ve CIA ile İngiltere tarafından 1953 yılında planlanan darbeye yeniden iktidara getirilen kral Şah Muhammed Rıza Pehlevi'yi devirmek üzere olan halk ayaklanmasının yaşandığı İran'daki siyasi krizdi.

Zirvedeki tartışmaların neticesinde Batılı emperyalistler Şah iktidarına son verilmesi ve iktidarın Humeyni liderliğindeki mollalara transfer edilmesi noktasında fikir birliğine vardı. Konferansın hemen akabinde Amerikan medyası Şah iktidarına karşı artan halk muhalefetine işaret ederek Amerika'nın Şah'ı desteklemeyebileceği ihtimaline göndermede bulundu.

Emperyalistler ile Humeyni ve çevresi arasındaki anlaşmalar ve müzakerelerin sonucunda Guadeloupe zirvesinde kararların alındığı daha işin başından beri açık olmasına rağmen İran içinde ve dışındakilerden konferans gizli tutulduktan önce ve sonrasında anlaşmaların boyutları başarıya ulaştı. Hem o zamanlar hem de bugün bağlamında, Batılı emperyalistler Humeyni'in iktidara getirilmesinde ifa ettikleri rolü gizlemede tüm çıkarlarını kullandılar. İran'daki reaksiyoner İslamcı güçler ve muhalif insanlar bu sırrı onlarca yıl gizli tuttu. Ki böylece sözde anti-emperyalist diye lanse edilen uyduruk ve iyice cilalanmış imajı, aynı zamanda meşruiyetinin temel direğinin din oldukları yönündeki iddialarıyla rejimlerine hanel gelmesini istemediler.

Bu röportajın bazı hususları aydınlatacağımı farketmek önemli olduğu kadar bunun aynı zamanda özellikle Guadeloupe Zirvesiyle ilgili görüşmelerde ve o dönemin aydınlatılmasında hakikatlerin sadece çok küçük bir kısmını açığa çıkartıldığı da gözlerden irak tutulmamalıdır. İçlerinde Amerikan devlet başkanı Jimmy Carter'ın Şah'ın düşmesinden sonraki İran özel temsilcisi General Huizer'in kitabı da dahil zamanın etkin şahsiyetleri ve yetkililerinin hatıratları ve onlarla yapılan röportajlar da diğer kaynaklar arasında yer almakta olup daha

fazla detay içermektedir. Ancak olayın arka planında neler yaşandığına dair resmin bütününe ortaya çıkarmak için çok daha fazlasına ihtiyaç var.

İran'da Yeni İktidar ve Emperyalist Oyun

İran'da iktidarın İslamcılar tarafından çevrelenmesi hadisesini ve emperyalistlerin oynadığı oyunu daha iyi anlamak için çok önemli iki sebep var.

Bunlardan ilki; emperyalistlerin o zaman kendileri için en iyi seçenek olarak gördükleri İran'da yeni bir İslami rejimin kurulmasına izin verilmesinde emperyalistlerin rolünü çok daha kapsamlı olarak ifşa etmektedir.

İkincisi ise; ortadoğuda ortaya çıkan İslami hareketler, bunların Amerikan karşıtı özellikleri, dünya halkları, çağdaş ve devrimci güçler için taşıdığı gerçek meydan okumaya dairdir! (Yazıyı Batı tandanslı bir yazarın kaleme aldığını, bu çerçevede hadiseyi okuduğunu, röportajın bazı kısımlarını oluşturan buna benzer özel yorumların yer aldığını ifade etmek gerekir.)

İbrahim Yezdi kimdir? Kendisi milliyetçi dini bir akımın lideri olup, bu akımın önde gelen ismi Mehdi Bazergan idi. Bazergan Şah'ın düşmesinden sonra Humeyni tarafından geçici bir hükümet kurması için görevlendirilmişti. Bu hükümet Humeyni yanlısı öğrenciler tarafından (içlerinde Mahmut Ahmedinecat da yer almaktaydı) Amerikan elçiliğinin işgal edilmesinden sonra düştü. Akabinde, diğer dini oluşumlar ile anlaşmazlık nedeniyle bu akımın en önemli teşkilatı olan Nehzati Azadi hükümetten zorla çıkartıldı ve hatta milletvekili seçimlerinin dışında tutuldu.

Bugünün siyasal İslami hareketinde öncü rolü oynayan Mısır merkezli Müslüman Kardeşler teşkilatından ilham alan İran İslami öğrenciler derneği kurucularından birisiydi İbrahim Yezdi. Fransa'da sürgünde iken Humeyni'ye çok yakındı ve gerçekte belki de 1979 öncesi dönem boyunca Humeyni'nin en önemli siyasi danışmanıydı. Humeyni ile birlikte İran'a geri döndü ve Humeyni'nin Devrim Konseyinde önde gelen bir şahsiyet oldu. Yine geçici hükümette Dışişleri Bakanı oldu.

Amerika ve Şii Ulemaya Yeşil Işık

Röportajında Yezdi şunları söylüyor: “1979 Ocak ayında Amerikan televizyon kanalı olan PBS beni Henry Kissinger ile İran üzerine bir tartışma yapmak üzere davet etti. Ancak Kissinger programa gelmedi ve yerine asistanı sayın Josef Sisko'yu gönderdi. Yezdi Amerika'ya girmeden önce Ayetullah Humeyni'nin kendisi eğer imkan olursa bir Amerikalı yetkili ile görüşmeye yetkili kıldığını vurguluyor. Devamında şunları söylüyor: “Televizyon programından sonra ve bir restorantta gitmeden önce sunucu bana Amerika Dışişleri Bakanlığı İran masası müdürü olan sayın Henry Precht'i de akşam yemeğine sohbet etmek için davet ettiğini söyledi.” Yezdi hangi konuları tartıştıklarını, bu toplantıda aralarında ne ilişki olduğunu ve Guadeloupe zirvesi hakkında bir

şey söylemiyor. Humeyni ve benzerlerine iktidarın teslim edilmesine dair muhtemelen tartıştıkları diğer konular hakkında sessiz kalıyor.

Kendisini sınırlandıran Yazdi şöyle diyor: “Bu toplantıdan anladığım Amerikalı yetkililerin İran’daki duruma dair şaşırdukları, net olmadıkları ve hatta habersiz oldukları idi. Kanaatimce son dakikaya kadar onlar Şah’ın iktidarda kalabileceğine ve herhangi bir değişim veya reformun onun rejiminde meydana geleceğine dair görüşü sürdürdüler. Fakat İran işlerine çok daha yakın ve olan ve daha derin kavrayışı bulunan İngiliz ve İsraili diplomatlar ise Şah’a oğlu lehine tahttan çekilmesini tavsiye ettiler.”

Amerika’ya dair konuşurken şunları ekliyor: “Öğrenmek istedikleri Batı ile ilişkiler de dahil başlıca sorular üzerinde devrim liderliğinin görüşlerini öğrenmekti. Kendilerin Batı ile hiçbir meselelerinin olmadığını açıkladık. Tek istediğimiz bağımsızlığımızdı. Bizler onlara petrolümüzü satmaya hazırдық. İran devriminin karakterinin İslami ve komünizm karşıtı olması hasebiyle onlar bu noktada endişeli değillerdi. Ama onlar iktidara gelecek olan rejimin komünizmle mücadele edip edemeyeceğini öğrenmek istiyorlardı.”

İranlı kitleler Şah’a karşı ayaklandığında Amerika da daha öncesinde sosyalist bir ülke olup Amerika’nın baş emperyalist rakibi olan Sovyetler Birliğinin başını çektiği Doğu bloku ile mücadele ediyordu. Amerika’nın endişelendiği şey İran’ın bu büyük çatışmada İran’ın oynayabileceği rol üzerinedir. Bu bağlamda görünen o ki Humeyni ve danışmanları Batılı güçlere onların ülkeyi emperyalistlerin çıkarları lehine yönetebileceklerinin garantisini verdikleridir. Netice olarak Amerika yeni bir planı uyguladı.

Devam eden Yazdi: “Amerikalılar eğer Şah giderse ortaya çıkabilecek güç boşluğu ve bunu kimin doldurabileceği noktasında endişeliydiler. Bu nedenle şu hususta anlaşılmalı: Şah gitmeli ve yerine Şahpur Bahtiyar Başbakan olarak gelmeliydi. Sonrasında ordu devrim ile işbirliği yapabilir ve belki de devrimde bir yer bulabilirdi. Öte tarafta Zbigniew Brzezinski (Başkan Carter’ın Milli Güvenlik Danışmanı) Şah’ın eksikliğinde komünizmi engellemenin tek yolunun asker ile Şii ulema arasında koordinasyon olduğuna inanmaktaydı. Mantığı şuydu: ulema komünizm karşıtıydı ve aynı zamanda halk kitlelerini de harekete geçirebilirlerdi. Ordu da sağladı ve Şah’ın 400.000 kişilik ordusu komünizm karşıtı bir ideoloji ile yetiştirilmiş ve isyanı bastırmak için yetiştirilmişlerdi. Böyle olunca asker ile ulema arasındaki bir ittifak komünizm tehdidini bertaraf edebilirdi.” diyor.

Yezdi'nin burada Komünizm ile kast ettiği çoğunlukla sosyalist-emperyalist (mefhumlarda sosyalist, eylemlerde emperyalist) Sovyetler Birliğine bağlı bir hükümet tehlikesiydi. Ancak aynı esnada devrimci komünistlerin ve diğer gerçekten devrimci örgütlerin insanlar arasında çok hızlı bir şekilde yayıldığından da şüphe yoktu. Bu aynı zamanda Amerikan emperyalizminin önde gelen sıkıntılarından da bir tanesiydi. Her neyse, Yezdi'nin söyledikleri 1979'un hemen başlarında (Şiiler için Muharrem ayındaki) iki dini bayramlar münasebetiyle yaşanan olayları açıklamaktadır. Sürgünde olan Humeyni bu iki günde dev gösteriler yapılması çağrısında bulunmuştu. Yüz binlerce insan katıldı. Bu sefer ordu kalabalıklara saldırmadı. Bu durum son günlerdeki diğer kitlesel gösterilere verdikleri tepkiden değişti, özellikle de bir katliam ile sonuçlanan 6 Eylül 1978 tarihindeki olaylardan. Gerçekten ordu bu sefer kesinlikle müdahale etmedi, hatta öyle ki insanlar tanklara kadar yürüdüler. Aynı zamanda miting liderleri “ordu kardeşimizdir” sloganını ortaya atmış ve insanlardan askerlere çiçekler vermelerini istemişlerdi.

İşte burada Yezdi hareket liderliğinin bir devrim halinin tam ortasında reformcu sloganlar ve uzlaşması eylemleri ortaya koymaktan çok daha fazlasını yapabildiğini ve buna hazır olduğunu ortaya koyuyor. Bu tutum alış Humeyni ekibi ile özellikle Amerikalı yetkililer olmak üzere batılı Emperyalist güçlerle perde arkasında yaptıkları görüşmelerin direk bir sonucuydu. Humeyni ile çevresindekiler Amerika ve diğer Batılı emperyalistler ile görüşmeler yapıyor ve devrimi boşa çıkarmak ve öldürmek için halkın devrimini satışı çıkartıyorlardı. Onlar mevcut reaksiyoner ve halk karşıtı tam devlet yapısını olduğu gibi tutmaya sadece devletin yöneticilerini değiştirmeye çalıştılar. Dahası bu devlet dünya emperyalist sisteminin mevcut ekonomik ve siyasal ilişkiler ağına hizmet etmeye devam edecekti.

Bu noktada Yezdi şunları söylüyor: “Sayın Humeyni Carter’e ordu ile irtibatı bulunan İran’daki Amerikalı temsilcilerine insanların öldürülmesini engellemelerini tavsiye etti.” Yine şunu doğruluyor: “Huizer’in İran ziyareti orduyu bir darbe planlamaya zorlama değildi. Bilakis o insanlar arasında ordunun imajını zedeleyebilecek herhangi bir şey yapmamaları için askerlerden emin olmak amacıyla gitti. Amerikalılar, eğer ordu gücünü müstahkem kılar ve devrim ile işbirliği yaparsa devrim başarıya ulaştığında, insanların hararetleri azaldığında, ordunun rahatlıkla devrimin bir parçası olarak payını iddia edebileceğine inanmaktaydılar.”

Bu röportaj aynı zamanda yapılacak olan Guadeloupe zirvesini göz önüne alarak ifşaatta bulunuyor. Fransız hükümetinin bir temsilcisi Humeyni’den kendisinin ve çevresindekilerin görüşlerini yansıtan İran’daki duruma dair bir rapor vermesini istemişti. Humeyni hemen onay verdi. Rapor Fransız Hükümetine kendisi Paris’te ikamet ederken siyasi işlerden sorumlu yardımcısı Sadık Kutbuzade tarafından teslim edildi. Kutbuzade Paris’te iken Yezdi ve Abdul Hasan Beni Sadr’ın yanında Humeyni’nin siyasi işlerini yürüten üçüncü kişiydi.

Aralarında yer alan Sadr devrim sonrası İran İslam Cumhuriyeti’nin ilk Cumhurbaşkanı olmuş, 1981 yılında azledilmişti. 1982 Eylülünde Kutbuzade Humeyni’ye karşı siyasi bir darbe planlamakla suçlandı ve infaz edildi. Tıpkı benzer şekilde çoğunluğu tespit ve delile dayanmaksızın yapılan iddialar neticesinde ortadan kaldırılan binlerce önde gelen siyasetçi, düşünür, alim, akademisyen ve vatandaşa yapıldığı gibi. Yezdi’nin de söylediği gibi bu rapor Guadeloupe zirvesinin sonuçlarına çok büyük etki yaptı. Ancak içeriği hiçbir zaman ortaya çıkartılmadı ve görünen o ki yok edildi.

Ayetullahlar ile Amerika Arasındaki İrtibatlar ve Kanallar

Yezdi yine kendisinin, Kutupzade ve Beni Sadr'ın Fransız hükümetinin yardımıyla organize ettikleri görüşmeleri teyi dediyor. Bunların Humeyni ile Amerika arasındaki ilişkiler için tek kanal olmadığını söylüyor. Kendi kişisel rolüne dayalı olarak şunları serdediyor: “O zaman devrim lideri Amerika ile görüşmek için üç ayrı kanala sahipti. Bunlardan bir tanesi Fransa'daydı. Bu ilişkiye dair dökümanlar yayımlandı. Diğer bir kanal ise Mehdi Bezargan, Ayetullah Musavi Erdebili ve Dr. Sehabi aracılığıyla Devrim Konseyi ve Amerika'nın İran Büyükelçisi William H. Sullivan arasındaki kanaldı. Ve üçüncü kanal ise Dr. Ayetullah Beheşti ile büyükelçi Sullivan arasındaki direk irtibat ve görüşmelerdi. Zamanında İran'daki Amerikan Büyükelçiliğinde CIA araştırmacısı ve siyasi yetkili olarak çalışan John D. Stemple kitabında Tahran'daki bu her iki kanala değindi; ancak Dr. Beheşti ile Sullivan arasındaki görüşmelere dair hiçbir şey yazmadı.”

Ayetullah Beheşti, Humeyni'nin yardımcıları arasında son derece tutucu ve sert biri olan liderlik heyetinde son derece etkin bir şahsiyetti. 20 Haziran 1981 tarihinde başlayan devrimciler ve komünistlerin katledildiği olayların mimarlarından bir tanesiydi. Bir ay sonrasında da bu kanlı planlarının bedelini mecliste patlatılan bomba neticesinde ölerək ödedi. Amerika ile direk irtibatı bulunduğu dair söylentiler daha devrimin başladığı ilk günden itibaren yaygın bir şekilde konuşulmaktaydı. Yezdi konuşmasında Beheşti ile Amerikalı yetkililer arasındaki görüşmeleri teyid ediyor ve detaylar veriyor. Bu görüşmeler hem İran'daki Amerikan elçiliğinde hem de Amerika'ya ziyaret ettiğinde yaşandı. Yezdi Humeyni camiasıyla Amerika arasındaki görüşmelerin daha açık bir fotoğrafının ortaya konulmasında bu kanalı “kayıp anahtar” olarak isimlendiriyor. Dahası zamanında Humeyni'nin önde gelen siyasi danışmanlarından birisi olan Yezdi bile bu görüşmeleri es geçerek hadiseyi atlıyor. Görünen o ki bu kayıp anahtar dediği kanal hepsi arasındaki en gizli ve en önemli kanallardan bir tanesi.

Konuşmasına devamen Yezdi şunları söylüyor: “Fransa'ya, oradan Paris'e geçmeden önce Humeyni'nin yerleştiği Irak Necef'e gitmek için ben Amerika'dan ayrılmadan bir birkaç ay evvel Dr. Beheşti Amerika'ya geldi. Benimle Houston'da biraz zaman geçirdi, sonrasında bir aylığına Washington ve New York'a gitti. İranlılarla hiçbir bir toplantıda kamuoyunda görünmedi. Kendisi Washington ve New York'ta kaldığı ay boyunca ne yaptığını bizler bilmiyorduk. Kanaatimce bu önemliydi. Devrim Konseyi Sullivan ile görüşürken, Dr. Beheşti de aynı zaman diliminde ve ayrı olarak kendisiyle görüşmekteydi. Bu mesele daha fazla incelenmeye ihtiyaç duyuyor. Örneğin General İran'a geldiğinde Huizer'in kendisiyle görüşüp görüşmediği net değil.”

Bu röportajında Yezdi öğrencilerin Amerikan elçiliğini işgal ettiğinde binada Beheşti'nin Sullivan ile görüşmeleriyle ilgili belgeleri ele geçirdiklerini; ancak Humeyni'nin bunların kamuoyuna yansıtılmasını engellediğini söylüyor. Gerekçe olarak ileri sürülen sebep ise “Beheşti Devrim Konseyinin bir üyesi, o nedenle bunları yayımlamaya gerek yok.” şeklinde oluyor. Bunun kaynağı olarak Yezdi öğrenci işgalinin bir lideri olan Abbas Abdi'yi işaret ediyor. Abdi şimdi bir gazeteci ve eski reformcu cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi'nin başta gelen menejerlerinden bir tanesi.

Amerikan Stratejilerinde bir Alternatif olarak Şii Ulema

Görüşmeyi gerçekleştiren Yezdi'ye soruyor: “O zaman, Brzezinski Planına göre (ordu ile Mollalar arasında bir koalisyon kurulması planı) Amerika bir alternatif olarak Şii ulemaya mı

bakıyordu?” Cevaben Yazdi: “Evet, bir güç olarak Şah’ın ardından siyasi boşluğu dolduracak ve siyasi güç kazanarak komünistleri engelleyeceklerdi.” Diğer bir deyişle Amerika mollaların idaresini ve ordu ile işbirliğini komünizm tehlikesini bertaraf etmek için gerekli görmüştü.

Bu durum sadece Batılı güçlerin, özellikle Amerika’nın başlangıçta mollaların iktidara gelmesini onayladıklarını değil aynı zamanda onların Şii ulema ile ordu arasındaki ittifak mühendisliği yaptığını da kanıtlamaktadır.

Kendilerini anti-emperyalist olduğunu iddia eden reaksiyoner köktenci güçlerin gücünün arkasındaki gerçek hikayedir bu anlatılan. Hele onların en radikal olduğu dönemlerde bile emperyalistler ile yaşananların perde arkasında çeşitli kanallarla görüşmekle meşgul oldukları söz konusu iken. Aynı esnada onlar insanların gözlerinin içine bakıp içi boş anti-emperyalist sloganlar atarken öte yandan İran’daki Amerikan tahakkümüne karşı bir devrimi boğmuşlar ve devrimcileri kitlesel olarak katletmişlerdir. (Bu önemli tarihi bilginin teyidi için iran analiz grubu olarak 1988 Kanlı Yaz Mevsimi adlı dosyaya bakılabilir.)

Humeyni’nin en yakın ortaklarından birinin ağzından itiraf edilen bu gerçekler Şii ulema ile emperyalistler arasındaki muazzam işbirliğinin sadece çok küçük bir kısmını ortaya koymaktadır. Şii ulemanın iktidara gelmesinin ilk yılları boyunca onlar Amerika ile gizli anlaşmalar yapmaya devam ettiler. Amerika, İsrail ve İran’daki İslam Cumhuriyeti arasında anlaşmalar yapılmış bu sayede İran devlet başkanı Ronald Reagan’ın Latin Amerika’daki gizli ölüm tugaylarını finanse etmek için İsrail’den Amerikan silahları satın almıştır. (bu aynı zamanda sanki İran’ın başarısıymış gibi lanse edilen ve dünya kamuoyunda İran-Contra veya İran-gate skandalı olarak bilinen hadisedir.)

Büyük bir hırsızlığa, devrim hırsızlığına katılan Yazdi kendisi özetle Humeyni ve Şii ulema ile ittifakının yanlış olduğunu söylüyor. Diyor ki: “Şimdi geçmişime dönüp baktığımda ilk eleştirim şu oluyor: devrimde aktif rol alan hepimiz istemediğimiz bir şey etrafında birleşmiştik. Sol entelektüellerden geleneksel Müslümanlara kadar hepimizin tek bir hedefi vardı: Şah’ı düşürmek. Hepimiz Şah’ın düştüğünü görecektik kadar uzun yaşadık. Yıllarca onun despotluğuna karşı mücadele verdik. İşte bu nedenle görünmesi gerekeni görmedik diyorum. Bu yüzden yeni nesillere daha dikkatli olmalarını, öncelikle ne istediklerini, ne üzerinde ittifak ettiklerini belirlemelerini ve ne istemediklerini not etmelerini tavsiye ediyorum.”

www.irananaliz.wordpress.com